

LAURA FECHOVÁ

To, čo
v nás
horí

COO
BOO

To, čo v nás horí

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Laura Fechová

To, čo v nás horí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

To, čo
v nás
hovorí

LAURA FECHOVÁ

To, čo
v nás
hori

Ak sa zahrávame s plameňom, popálime sa.
Ibaže by horel v nás...

COO
BOO

Tým, ktorí si myslia,
že nie sú dosť.

Tým, ktorí im dokazujú,
že sú!

Leto 2022

1

Lena

Za každým horizontom nájdeš slnko

Ľudia hovoria, že láska je ako vlna, nespútaná a berúca dych. Plavíte sa na nej, pokiaľ nenájdete svoj šťastný prístav, kde zakotvíte a žijete šťastne, až kým neumriete.

Podľa mňa sa láska podobá na cunami. Úplne vás pohltí, vtiahne do seba, až kým všetko vnútri nerozmláti. Ak objaví prístav, postará sa o jeho zničenie a rýchlu smrť. Je to smršť a pohroma, na ktorú sa s údivom pozeráme, kým nás nezasiahne.

Pochopila som, že ľudia natárajú kopec hlúposti. Neviem, prečo ich baví obklopovať sa tými krásnymi frázami, ak ich nemajú položené skúsenosťami.

Väčšinou nie je správne tvrdiť, že čas zahojí všetky rany. Možno ak nekonečno, ale pokladá sa to vôbec za nejaký čas?

Prešlo sedem rokov, odkedy mame diagnostikovali štvrté štádium rakoviny a do troch mesiacov nám ju aj vzala. A stále to bolí rovnako.

Tak príšerne, že keď v svojej blízkosti začujem jej rodný jazyk, nabehnú mi na koži zimomriavky a pľúca prestanú nasávať vzduch.

Oceán v popredí sa rozmaže a hrejivý piesok podo mnou sa prepadáva až do jadra zeme, kde ma pohltí horúčava.

Som omráčená a stratená v spomienkach na jej krásny hlas, spievajúci mi do ucha naše obľúbené piesne. Počujem ju, ako mi hovorí *ľúbim ťa*, predtým ako navždy zavrie oči.

Okato poškľučujem na mladíka znudene kráčajúceho po brehu. Pevným, sebavedomým postojom pripomína otráveného princa, ktorému patrí aj vzduch, čo dýcham. Nohy sa mu zabárajú do piesku a pri ďalšej vlne mu voda obmyje bosé členky. Je to pomalá, starostlivá vlna, žiadne cunami, no on z vody vystúpi, akoby ho to obťažovalo, a vkročí na suchý a horúci piesok.

Je rozumné vyhýbať sa niečomu, čo nás môže zničiť, a zahubiť tú možnosť ešte v zárodku. Predvídať, že aj neškodná vlna sa môže zmeniť na cunami a zasiahne nám srdce. Zjavne to pochopil skôr, ako som dokázala ja.

Telefonuje a plné pery sa mu stále hýbu a rozprávajú slová v ľubozvučnom jazyku.

Hlas má mužný a pritom sladký. Hovorí tak mäkko a príjemne, ako keby sa jazykom starostlivo pohral s každým slovíčkom. Až mi v mysli skrsne nápad, či sú rovnako hravé a sladké aj jeho bozky.

„Chceš ma pobožkať alebo máš iný dôvod, prečo mi zízaš na ústa?“ prepne do angličtiny.

S obavami pomaly zdvihnem pohľad. Od krku až k lícam mi tvár zaleje ružová horúčava. Dúfam, že mám aspoň trochu rozumu a svoje horlivé myšlienky som nevyslovila nahlas, ale v tejto chvíli sama sebe neverím.

Prekrvené pery sa mu rozťahnu do provokačného úškrnu. Dotýčaný sa pristaví rovno oproti. Na lícach má výrazné dráždivé jamky a zo zelenkastých očí mu sála irónia.

Netušila som, že zboku registruje, ako ho pozorujem, ale nemienim sa za seba hanbiť.

„Dlho som nepočula slovenčinu, prekvapilo ma to.“ Vyslovím to dokonalo správne, aj keď s miernym prízvukom. Ignorujem svoj rumenec aj jemné chvenie hlasu. Mama bola milujúca, no aj prísna.

Celý život sa so mnou rozprávala iba v slovenčine. Aj pred otcom, ktorý z toho išiel zošalieť. Neustúpila.

„Máš otrasne tvrdý prízvuk,“ prižmúri oči, až sa mu uprostred čela vytvorí vráska.

Stojí pevne ako skala s rukami založenými vo vreckách. Je vysoký a štíhly, no svalnatý, súdiac podľa pevných šliach na predlaktí, ktoré odhaľujú ležérne vyhrnuté rukávy. Rozhodne má dobrý vkus a na svojom výzore si potrpí, pretože v krátkych nohaviciach s nedbanlivo zastrčenou ľanovou košeľou mu to nesmierne pristane. Jej biela farba s béžovými ornamentmi tvorí kontrast s opálenou pokožkou.

Tie ornamenty mi bijú do očí ako záblesk spomienok. Vidím mamu s podobnou výšivkou na šatách... A ten výjav mi nevypáli iba oči, ale aj starú ranu na srdci.

„Mohla by si na mňa prestať hľadiť ako na olovrant?“ ťahuje si zo mňa a jamky v lícach sa mu stratia, keď pery stiahne do priamky.

Takto na svoje jedlo určite nezízam. Postavím sa a otrepem zo svojich šortiek prilepený piesok, skôr než si budem pri jeho výške pripadať ako jeho korisť. „Nenamýšľaj si. Zaujal ma iba tvoj jazyk.“

S lišiackym úškrnom mi skočí do reči. „Iste, jazyk.“ Nenávidím slovné hračky. A najmä v jazyku, ktorý síce ovládam, no dvojzmysly mi úplne unikajú.

Nenechám sa rozrušiť jeho poznámkou a pokračujem ďalej. Aj keď je to zjavne magor, baví ma počúvať ho. „Mama bola Slovenka. Už sedem rokov som nerozprávala po slovensky, otec to nemá rád a...“ odmlčím sa. Otcovi nerada odporujem, no teraz tu nie je a nemôže ma počuť. „Viem, že nezniem najlepšie, ale nemám nikoho, s kým by som sa mohla rozprávať. Nemusíš sa hneď správať ako somár,“ prekrížim si ruky na prsiach. Celej rodiny aj priateľov, ktorých mama mala, sa musela pre otca vzdať. A ja som sa musela zmieriť s tým, že mi otec nikdy nedovolí nadviazať s nimi kontakt. Nieto sa s niekým spriatelíť. Hoc som ako dieťa veľmi chcela... A keď mama umrela, otec ostal tvrdý ako skala.

Záhadný mladík na mňa hľadí so zjavne udiveným pohľadom a neškodným úsmevom.

„Ako sa voláš?“ Skúmavo mu klesne pohľad z mojej tváre a zastaví sa na odhalenom plochom bruchu, v ktorom mi po rebelii v pätnástich ostal piercing.

Inštinktívne prstom zájdem ku kamienkom, ktoré mi v pupku symbolizujú vzlietajúcu lienku s rozťahnutými krídlami. „Lena.“

Pristúpi ku mne, až kým nedočiahne na kov na pupku a hánkami sa tak nepatrne dotkne aj mojej pokožky. Niečo si ticho zahmká a mne to unikne.

Jeho dotyk je chladný a predsa ma nepatrične zahreje. Stiahnem brucho a ako po impulze sa mi v ňom vynoria motýle.

Rýchlo sa odtiahnem, prv ako sa jeho chlad spojí s horúčavou, ktorá zo mňa sála. „Žiješ tu?“

„Nie,“ rázne vyhlási bez toho, aby odo mňa odstúpil. Stále je príliš blízko a dôkladne si obzerá moju tvár.

„Ani ja nie, bývam v Chicagu. Kamoška tu má letný dom. Budeme tu ešte mesiac a...“ zarazím sa, pretože skúmavo stiahne obočie a na čele sa mu vytvorí vráska. Moja horlivá túžba spojiť sa s kýmkoľvek, kto mi pripomenie kúsok mamy, je silnejšia ako česť a predsavzatia.

„Máš tu nejaké plány?“ Práve som sa totálne zbláznila. Väčšinou sa mužov nepýtam na ich program. Fakticky mi šiblo.

„Môžeme sa vidieť večer,“ prehodí s provokačným úsmevom a jeho pravá lícna jamka sa mi snaží nahlodať myseľ.

„Dnes?“ pristihnem sa pri tom, ako sa usmievam.

„Dnes.“ Povie adresu, ktorá je vzdialená iba o jednu ulicu. „Príď a dáme jednorazovku.“

Zdvihnem k nemu svoj spýtavý prekvapený pohľad, môj úsmev sa stratí a jeho zväčší.

Nehanebne sa uškŕňa a tvárou sa nakloní bližšie k môjmu uchu. „Sex na jednu noc, Lienočka. O kamarátky nestojím.“

Zízam naňho. Pre tú smilnú ponuku, ktorú by som najradšej prepočula, aj moje oslovenie, ktoré sa ani nepokúšam vysloviť nahlas.

„Zopakuješ si celú zásobu expresívnych slovíčok.“ Hravo sa zasmieja na mojej vystrašenej tvári.

Ustúpim o ďalší krok, ale ani ten nezabráni mojim lícam reagovať na jeho vetu aj blízkosť. Najradšej by som sa tvárila, že som mu nerozumela.

Narazila som na psychopata. Dopekla.

Vzdialim sa od neho.

Zasmeje sa a urobí jeden ležérny krok smerom ku mne. Cúvnem o ďalší krok.

„Bozkávala si sa už vôbec, že som ťa tak vyľakal?“

Pôsobí na mňa ako detektor lži, bez toho, aby som mu chcela povedať pravdu, moje telo reaguje na každé klamstvo, ktoré mi len vkĺzne do mysle.

Sledujem jeho pery a pritom naprázdno prehltmem.

Na sekundu sa mu tvárou mihne výraz podobný nehe. Napočudovanie sa nezasmieja, ale prižmúri oči, aby na mňa pichľavo prehovoril. „Čakáš na osudovú lásku, však? Na princa, pri ktorom sa ti rozbúši srdce, všetko naokolo prestane existovať. S ním bude všetko krásne a ľahké. Láska ti dá zmysel, lebo len s láskou v srdci môžeš byť šťastná a bla, bla, bla.“

Bezpochyby má v sebe dosť príťažlivosti, aby mi poplietol hlavu. Oveľa viac ho ale naplňuje arogancia, ktorá ma vyslovene odpudzuje.

Skočím mu do reči, skôr ako sa utopí v sladkosti vlastných slov. „Nie som naivná, ale mám svoje zásady.“

Ukazovákom pomaly prejde na môj krk a pohladí ma po kľúčnej kosti. Od jeho dokonale upravených vlasov sa odráža ostré slnko a odhaľuje ich ryšavé záblesky. Chýba mu už len trblietavá koruna a vyšívaný kabátec, a uverila by som, že ušiel zo svojho kráľovstva a prišiel si po mňa, aby ma vyslobodil z otcovej zlatej klietky.

Mne chýba rozum. Dnes som na slnku zjavne strávila príliš dlhú dobu a dostala úpal, pretože pri jeho pohľade poľahky prehliadam zjavné nedostatky a zameriavam sa na všetky pozitíva, ktoré znásobuje jeho úsmev.

„Dávaj si pozor. Niekto by ťa mohol sladkými rečami ľahko oklamať.“

Magor. „To, že ty neveríš v lásku, neznamená, že ja ju nenájdem.“ Strasiem zo seba jeho prst, ktorého dotyk ma zjavne pripravuje o zdravý úsudok.

„Rišo!“ Od brehu sa ozve mužský krik, ale ja som jediná, koho blondavý chalan upúta, hoc zjavne oslovil toho predtým mnou.

„Kiežby, Lienočka, kiežby.“ Smutne sa na mňa pozrie a potom sa otočí za kamarátom. Odkráča preč a mňa nechá stáť v piesku s horúcim srdcom.

To bolo predtým, ako som naivne večer prišla k nemu, a skôr ako by si ma všimol on, som si všimla ja jeho. V náručí iného dievčaťa.

Bolo to predtým, ako sa do blondavého Adriána z brehu zabuchla moja kamarátka a ja som Rišovu arogantnú povahu musela znášať celý mesiac.

Predtým, ako som pochopila, že mal možno pravdu a sama sa popálila.

Predtým, ako zistil, kto je môj otec.

Leto 2023

2

Lena

Veríme, že aj monštrá majú srdcia

Čert aby ho vzal.

V tej krémovej košeli s hanebne rozopnutými gombíkmi a hollywoodskym úsmevom vyzerá ako DiCaprio v Titanicu. Jedna noc s ním by mala príchuť toho najsladšieho hriechu. A jeden z nás by ju neprežil.

Kiežby som mohla byť na chvíľu naivne hlúpa a dúfať, že jeho pekný úsmev stačí, aby ma zahrial. Bohužiaľ, už ho poznám a viem, že je to iba arogantný, dobre vyzerajúci chlap, ktorý si zmýlil môj odpor s náklonnosťou.

Tušila som, že ho tu dnes pravdepodobne po dlhých mesiacoch stretnem, a aj tak som sa z toho nedokázala vyviecť. Kamošky milujú hokejistov a mňa napína na vrácanie už len pri pohľade na ňad.

Rišo sa na mňa oslnivo usmeje a jamky v jeho lícach sa objavajú ako krásne prekvapenie na záver.

„Od jedna do desať, povedz, ako veľmi som ti chýbal, Lienočka?“

Zakaždým, keď svojím hravým hlasom povie tú mäkkú zdrobnečinu, cítim na svojom bruchu jeho dotyk. Neznášam pocit, ktorý to vo mne vyvoláva.

„Také veľké mínusové číslo ešte nevymysleli, Riško.“ Opätujem mu ten prefikovaný úsmev. Viem, ako veľmi to oslovenie neznáša, a najradšej by som mu ho šepkala do ucha a mučila ho ním.

Pohľad mi odbehne k parketu, kde sa blondavá kráska, ktorú pred chvíľou držal v náručí, teraz tisne na jeho najlepšieho kamaráta. „Našli ste si spoločnú frajerku?“

„Žiarliš?“

„Na Titana? Trochu,“ priznám s nezbedným úškrnom.

„To je tá lepšia možnosť, pri mne by si si zlomila srdce,“ ruky si s úškrnom založí na hrudi, pričom sa mu v chutných lícach opäť vytvoria jamky a podčiarknu zmyselnosť jeho úsmevu. Posledný zapnutý gombík na ľanovej košeli sa napne. Košeľa mu celkom presne opisuje vypracované svaly na hrudníku a ležérny výzor dotvárajú opálené odhalené kľúčne kosti a jeho mužný krk.

„Utri si bradu,“ skonštatuje, a keď sa dotkne tej svojej, obočie sa mu mierne provokatívne stiahne. „Tečú ti po nej sliny, keď na mňa tak zízaš.“

Somár.

„Vyzeráš ako slintajúci pitbul.“ Ten zlomyseľný úsmev má na tvári naozaj asi prilepený. Možno sa mu tam pripiekol, nepamätám si, že by prešiel deň bez toho, aby sa neusmieval.

„Pitbula by si sa mal báť, možno ťa chce roztrhať v zuboch.“

Skloní sa ku mne a rukami si odtiahne látku z krku. Nastaví svoje lákavo odhalené hrdlo aj s poskakujúcim ohryzkom k mojim peťarám. „Len si poslúž. Tvoje zúbky mi určite neublížia.“

Je to blázon.

„Odstúp,“ vyhlásim, ale keď mi do nosa udrie jeho vôňa plná ľadu a jazmínu... je to akoby ten krásny, sladký a nežný kvet zamrzol, keď sa dotkol jeho pokožky, a zanechal na ňom nezmazateľnú stohpu... Nedokážem sa pohnúť vzad. Vonia božsky a mne to zatemňuje úsudok.

„Lebo čo?“ Ani ním nehne.

Tvár má príliš blízko. Príliš...

Zúfalo si obzerám jeho tepnu, vidím ako mu pod pokožkou rýchlo prúdi krv a jeho slová sa mi ozývajú v bubienku, pri ktorom má nebezpečne blízko pery.

Myslela som, že za rok sa toho zmenilo dosť, aby na mňa dokázal takto vplývať.

Pochopila som, že ľudia sú od prírody dravci.

Lovili, aby prežili. Zabíjali, aby vyhrávali. Ublížovali, aby z toho mali radosť.

Z niektorých evolúcia vytvorila mierumilovné tvory, vľúdne cicavce, ktoré milujú svoj druh a vážia si život. A z tých druhých stvorila obludy, ktoré teší utrpenie iných, vyžívajú sa v bolesti a strpčovaní života svojich blízkych.

Sú to sivé postavy, ktorým sa musíte vyhnúť, ich blízkosť a čierňava duše by vás zničila... i keď máme v povahe vrhať sa im do náručia s myšlienkou na to, že im zmeníme vnútro. Je to zlá, naozaj asi tá najhoršia myšlienka a chyba, ktorú náš citlivý druh opakuje.

Veríme, že aj monštrá majú srdcia.

Veríme, že to budeme práve my, kto im ich ukáže.

Taká zásadná a hlúpa, stále sa opakujúca chyba...

Znenávidela som ho pre city, ktoré vo mne prebúdza.

Potom som znenávidela aj sama seba, pretože som mu to dovolila.

A moje srdce aj tak šialene búši, akoby nič z toho nepochopilo. Akoby jeho prsty pred rokom na mojom bruchu a krku zanechali zaklínadlo a vpálili mi svoj dotyk do krvi, označili si ma.

Neodhodlám sa ho uhryznúť, ale môžem ho uštipnúť...

Keď sa prstami dotknem jeho pokožky na krku, inštinktívne sa odtiahne. Je studená ako jeho osobnosť.

„Tušíš, aký si neznesiteľný?“

Narovná sa a usmeje, zjavne nadšený mojím vyhlásením. „Od jedna do desať, ako veľmi?“

Mimovoľne sa na tom zasmejem. „Chod' do pekla, Rišo.“ Zdvihnem ruku, aby som mu ukázala vulgárne gesto.

Čím skôr sa otočím, to mu však vôbec nezabráni, aby na mňa bez hanby zakričal: „Odtiaľ ma už vyhnali, Lienočka.“

„Odporný, bezcitný ryšavec! Ešte si myslí, že je aj vtipný! Arogantný somár! Pchá.“ Vyžením zo seba pár expresívnych slov, ktoré v slovenčine poznám, dúfajúc, že steny sú tu tenké a započuje ich.

Nahnevane otvorím dvere na toaletách. Pred očami mám svetlo-vlasé dievča, ku ktorému mal Rišo na parkete tak blízko, že jej zvieral bok a takmer olizoval krk. Vzkybí vo mne hnev, a keď odhalenými prstami v sandáloch zavadím o dvere, impulzívne do nich kopnem, až sa s rachotom zatvoria a takmer vyletia z pántov.

Som mierumilovný človek, ale Rišova blízkosť vo mne prebúdzá zviera. Predstava, že s ňou tancoval, hoci dobre viem, že *nikdy s nikým* netancuje, je zarážajúca.

„Lena,“ zašepká dievča, akoby ma dobre poznala.

On jej o mne niečo povedal?!

„Ruža pre tanec s tebou stratila trne... zaujímavé,“ nemôžem pred ňou vysloviť Rišovo meno bez toho, aby ma môj hlas prezradil. „Neurazím sa len preto, čo tým zamýšľal, inak...“ zaškerím sa, sama netuším, čo som tým vlastne chcela povedať.

Inak ho naozaj uhryznem?

Uhryznem ju?

Lena! Spamätaj sa!

„Inak?“ prehovorí naoko bezstarostne.

Mávnem nad tým rukou. „Odkiaľ sa s Titanom poznáte? Nezvykne si sem volať slovenské *kamošky*.“

„A vy?“

„Dobrá otázka.“

Zasmeje sa. „Tak mi odpovedz.“

„Spýtaj sa toho, komu ohrievaš posteľ,“ nekrotím svoje slová a skôr než jej prezradím ďalšie myšlienky, radšej odídem. Nielen

z toaliet, ale aj z baru. V žiadnom prípade sa nevrátim späť. Netúžim vidieť, ako sa moje kamarátky vešajú na Rišových spoločníkov, ani ako sa on bude usmievať na krásku, ktorú som práve stretla. Radšej si zavolám taxík a v posteli si dočítam knihu.

Je to oveľa bezpečnejšie, a neprebúda to vo mne žiadne skryté, hanlivé vlastnosti...

Ledva vkročím do kuchyne a už mi žalúdok skrúti obavy.

Otcova tvár pri raňajkách je pevná a neústupná. Prstami rytmicky klepe o kuchynskú dosku a spôsobuje, že sa mi srdce rozbúcha rýchlejšie.

Agáta pred neho položí tanier s raňajkami a skôr ako ju vyzve pohľadom, odkráča preč. Za tie dlhé roky, čo sa stará o našu domácnosť namiesto mamy, si už zvykla na všetky otcove znamenia a nálady.

„Znova si sa včera stretla s Tomanovou bandou? Povedal som ti, že to pre teba nie sú vhodní priatelia.“

Otec vie, že som strávila minulé leto na Floride s priateľmi Timoteja Tomana alias Titana, ktorého pozná možno lepšie ako ja. Vie, že by mi nikto z nich neublížil, pretože si uvedomujú, čo by to znamenalo. Ale aj tak ich neznáša...

Pretože vyrastali tam, kde mama? Pretože hovoria po slovensky? Pretože nenávidí všetko, čo mu ju pripomína?

Zjavne všetko dokopy.

Zahryznem si do jazyka. Neodvážim sa otcovi odporovať, rovnako ako Agáta. „Stretla som ich náhodou. Ani sme sa nerozprávali. Išla som hneď domov, oci.“

Prikývne. Viem, že to vie. Šplhúňov, ktorí sa radi pchajú do zadku, je v každej sfére plno. Ak ste generálnym manažérom úspešného hokejového tímu NHL, každý hráč rád využije možnosť votrieť sa vám do pozornosti.

Aj cezo mňa. A bonzovanie.

Získať si mužovu pozornosť prostredníctvom jeho jedinej dcéry je zaručená voľba.

„Myslím, že si sa už poučila, o čo tým chlapom ide. Nemusím ti tu znova robiť prednášku,“ veľavravne sa na mňa zahľadí a napraví si štýlové okružle okuliare, ktoré mu sklízli na nose.

Bože, ochraňuj ma! Posledné, čo mi dnes chýba, je otcova prednáška o sexe a kondómoch.

„Vieš, ako skončila Ester.“

Viem viac ako dosť. Prekrižim si ruky na hrudi a snažím sa zniet čo najviac znudene. „Pochopila som, oci,“ povzdychnem si a nasadím si na tvár úsmev. „Dnes k nám príde, chceme si ísť nakúpiť nejaké veci na tú poznávačku.“

„Akú poznávačku?“

„Do Anglicka. Pôjdeme s Ester, Neilom a jeho frajerkou. Hovorila som ti to. Daroval jej to Neil za skúšky, pred mesiacom si mi to zaplatil, pamätáš?“

„Kedy to je?“

„O trinásť dní, neviem sa dočkať, oci. Máme naplánovaný každý deň.“

Nadšene vytiahnem telefón a začnem sa preklikávať k fotkám do galérie. „Prvý deň navštívime Stonehenge. Londýn si necháme na záver, na ten sa teším, samozrejme, najviac, ale,“ ukážem mu všetkých päťdesiat fotiek zaujímavostí, ktoré sa oplatí v Anglicku vidieť. Odrecitujem mu tú básničku už po piatykrát za posledné dva mesiace. Otec ma vníma len letmo, tvári sa, že ho to zaujíma, ale myšlienkami je úplne inde. Nevadí mi to. Podsúvam mu to pekne po kúskoch. Verím, že v hlave sa mu pomaly usádza fakt, že som si zamilovala Anglicko, jeho kráľovskú rodinu, pamiatky a po ničom netúžim viac, ako tam ísť.

Celé tri mesiace mám na tapete Big Ben, v televíznej histórii otec ľahko narazí na anglické stanice a na dokumenty o kráľovskej rodine. V izbe mám obliečky s anglickým motívom.

Otec si zjavne myslí, že je to iba môj ďalší výstrelok, a ja ho v tom s radosťou nechávam.

„Dobre,“ odsunie mi ruku s mobilom. „Pripomeň mi to v týždeň, keď pôjdete.“

„Jasné, oci,“ pobožkám ho na líce a vyberiem sa do svojej izby.

Keď sa zvalím do obliečok, mám chuť vyhodiť ich von oknom. Za tie mesiace predstierania viem o Anglicku viac ako o krajine, ktorú sa chystám naozaj navštíviť. Bojím sa, že otec by bol schopný sledovať moju históriu na mobile, objavil by ju tam a všetko by ukončil.

Ester je ale partáčka. Za peniaze, ktoré som si našetrila z brigády, mi kúpila letenky, keďže tie otcove som musela naozaj minúť na Anglicko.

Siahnem pod matrac a pritisnem si k srdcu mamine letné šaty.

Už iba trinásť dní.